

GEZANTEN VAN

VOLGENS DE BIJBEL ZIJN WIJ GEZANTEN VAN DE HEER JEZUS CHRISTUS OP AARDE. DAT IS EEN WEZENLIJK ONDERDEEL VAN ONS CHRISTEN-ZIJN. ZOALS CHRISTUS DE VADER GEOPENBAARD HEEFT, ZO MOGEN WIJ CHRISTUS OPENBAREN. WIJ ZIJN HET ZOUT VAN DE AARDE EN HET LICHT VAN DE WERELD (MATT. 5:13-16). MAAR HET LICHT MOET BRANDEN EN HET ZOUT MOET KRACHT HEBBEN, ANDERS VERLIEST HET ZIJN FUNCTIE. WANNEER VERSPREIDEN CHRISTENEN LICHT EN WANNEER ZIJN WIJ KRACHTIG ZOUT? WANNEER KUNNEN WIJ ALS GEZANTEN IN DE NAAM VAN DE HEER JEZUS HET EVANGELIE IN DEZE WERELD BRENGEN? DAT IS WANNEER WIJ WERKELIJK ONS CHRISTEN-ZIJN UITLEVEN. WIJ STAAN IN DEZE WERELD ALS MENSEN DIE ER EEN ANDERE LEVENSTIJL OP NA HOUDEN, OMDAT WIJ JEZUS WILLEN NAVOLGEN.

HOE DOEN WE DAT? WE WERKEN DIT UIT AAN DE HAND VAN DRIE BEELDEN UIT DE BRIEVEN VAN PAULUS. BIJ HET EERSTE BEELD ZULLEN WE HET ACCENT LEGGEN OP HET PERSOONLIJK GETUIGENIS, BIJ HET TWEDE OP HET GEMEENSCHAPPELIJK GETUIGENIS EN BIJ HET DERDE OP HET WAARACHTIG GETUIGENIS.

‘Want wij zijn dus gezanten van Christus’ (2 Kor. 5:20)

CHRISTUS

• door Kris Tavenier

Een geur van Christus

‘Want wij zijn voor God een geur van Christus’ (2 Kor. 2:15) Sommige dingen hebben voor ons een herkenbare geur, zoals bloemen, specerijen of wierook. Aan dit laatste moet Paulus gedacht hebben toen hij sprak over de geur die wij verspreiden. Bloemen geuren, zonder dat zij daarvoor bijzondere inspanning verrichten. Zo is het ook in het leven van een gelovige. Omdat Christus in ons woont, zichtbaar wordt in ons leven, verspreiden wij zijn geur. Die geur heeft op verschillende mensen een verschillende uitwerking. Mensen vinden een citrusgeur fris, terwijl het juist bepaalde insecten afstoot. De geur van Christus, die wij verspreiden, zal sommige mensen aantrekken, nieuwsgierig maken, terwijl het andere mensen afstoot. Dus of deze geur uiteindelijk een geur tot het leven of tot de dood is, hangt niet af van de geur zelf, maar van degene die de geur ruikt. Maar voor ons geldt: hoe meer wij in de praktijk van ons leven lijken op de Heer Jezus, hoe sterker de geur in ons leven zal zijn.

De eerste die geniet van de geur in ons leven is God zelf. God geniet er van als Hij mensen ziet leven op de manier zoals de Heer Jezus dat heeft voorgedaan. Dezelfde gedachte vinden we terug in de beschrijving van het spijsoffer (Lev. 2). Dit is het enige offer waarbij geen dier geslacht werd en het wijst daarom heen naar het leven van de Heer Jezus, meer dan naar zijn dood. En ook dit offer was voor God tot een welriekende reuk (Lev. 2:2, 9).

Maar de geur van ons leven verspreidt zich ook naar de mensen om ons heen. Het bijzondere is dit: wij kunnen die geur niet uit eigen kracht voortbrengen, het is God die het in ons werkt. Maar tegelijkertijd hangt het van onze

verantwoordelijkheid af in hoeverre we deze geur verspreiden. Wij moeten oppassen voor de valkuil; dat we wel praten over de Heer Jezus, maar dat Hij niet zichtbaar wordt in ons doen en laten. Een geur ‘zeg’ je niet, het gaat dus niet om onze woorden, maar om onze levensstijl.

Een brief van Christus

U bent een brief van Christus, door onze bediening opgesteld, geschreven, niet met inkt, maar met de Geest van de levende God, niet op stenen tafelen, maar op vlezen tafelen van de harten (2 Kor. 3:3).

Het tweede beeld is dat van een brief. Paulus spreekt hier heel plastisch: Christus staat op jullie lijf geschreven, leesbaar voor alle mensen. Als mensen je leven ‘lezen’, dan lezen ze daarin Christus, want heel je leven is doordrenkt van wie Hij is. De brief wordt weliswaar in ons hart geschreven, maar wordt in leven gelezen! De boodschap van de brief is dus aan alle mensen bekend. De brief is door Paulus opgesteld, dat is de verwijzing naar de bediening die Paulus heeft gehad als de evangelist. Maar de echte schrijver van de brief is de Heilige Geest van God. Onze harten vormen het briefpapier, en de uiteindelijke boodschap is Christus. De geadresseerden zijn de mensen om ons heen, zij worden aangesproken door wat Christus heeft uitgewerkt in ons leven. Naast het individuele aspect is er ook nog het gemeenschappelijke aspect, de gemeente. Een plaatselijke gemeente bestaat uit gelovigen, in wier harten Christus geschreven is. Paulus spreekt de Korinthiërs collectief aan: ‘u’ is meervoud, maar ‘brief’ is enkelvoud. De plaatselijke gemeente, de gelovigen samen, vormen met elkaar één brief van Christus in de omgeving, zodat ook collectief gezien van hen een boodschap uitgaat. De individuele gelovige is een getuigenis in al

zijn sociale contacten. En ook de plaatselijke gemeente is een getuigenis op de plaats waar zij zich bevindt. Elke gelovige is een missionaris en de plaatselijke gemeente is de missiepost. Als een plaatselijke gemeente dat kwijtgeraakt is, dan beantwoordt zij niet meer ten volle aan het doel van haar bestaan. Dan is zij nog wel van Christus, maar geen brief meer van Christus (hetzelfde geldt voor de individuele gelovige). Zou dat het wegwijnen van vele plaatselijke gemeenten kunnen verklaren, of toch op zijn minst ten dele? Hoe probeert u om samen met uw gemeente een brief van Christus te zijn, leesbaar voor de omgeving? De brief van God draagt niet het stempel 'vertrouwelijk', maar is juist het beste reclamedrukwerk dat in elke brievenbus terecht moet komen!

Een sieraad van de leer van Christus

'Opdat zij de leer van God, onze Heiland, in alles versieren' (Tit. 2:10)

Het tweede hoofdstuk van de brief aan Titus bevat praktische instructies voor het gedrag van gelovigen. Deze instructies gaan over oude mannen (vs. 2), over oude vrouwen (vs. 3), over jonge vrouwen (vs. 4b-5), over jonge mannen (vs. 6-8) en over slaven (vs. 9-10). Voor elk wat nodig is. Drie keer wordt er een motivatie voor een goed christelijk gedrag gegeven: 'opdat het woord van God niet gelasterd wordt' (vs. 5), 'opdat de tegenstander beschaamd wordt, daar hij niets kwaads van ons te zeggen heeft' (vs. 8), en het geciteerde vers 'om de leer van God, onze Heiland, in alles te versieren' (vs. 10). Dat het gaat over hoe wij in deze wereld leven, wordt uitdrukkelijk aangegeven door vers 12: 'onderwijst ons hoe wij zouden leven in de tegenwoordige'. En hoe wij in deze wereld leven heeft alles te maken met de

gezonde leer (vs. 1). Terwijl de instructies aan verschillende groepen van mensen zijn gericht, gelden de motivaties voor elke christen. Het principe is dat ons gedrag vanzelfsprekend in overeenstemming moet zijn met onze verkondiging, met als bijzonderheid dat onze levens uitstraling hebben en aantrekkelijk zijn. Je kunt wel zeggen dat je christen bent, maar het moet ook in je leven te zien zijn dat je christen bent. Er moet overeenstemming zijn tussen onze woorden en onze daden, aan de vruchten immers kent men de boom (vgl. Tit. 1:16). Zodra mensen weten dat je christen bent, lijken ze plotseling heel goed te weten wat een christen al dan niet mag doen. Vaak hebben ze het nog bij het rechte eind ook. Met argusogen wordt ons leven bekeken en des te ernstiger moeten we omgaan met ons christen-zijn. Dat doen we niet vanuit een wettisch denken, maar omdat we 'de leer van God, onze Heiland' verlangen te versieren. We verkondigen onze Heiland en dat tonen we doordat we een bepaalde levensstijl (goddeloos en naar de wereldse begeerten) nalaten, zodat het woord van God niet gelasterd wordt en er niets ongunstigs te zeggen valt. Daarentegen leven wij 'ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld', waardoor het onderwijs van de Bijbel versierd wordt (vs. 12). Zo laten we zien dat onze Heiland, Christus, bepalend is voor ons leven. Wanneer ons christen-zijn in overeenstemming is met Gods Woord, dan is het een schitterend sieraad voor het Woord van God, wat andere mensen daar dan ook van mogen vinden.

Laten we ons beijveren om de geur van Christus te verspreiden, om een heldere en leesbare brief te zijn en om de leer van God door ons leven te versieren.